

Μιλάει πολύ γουστόζικα (μὲ μεγάλην χάριν) αὐτόθ. Είναι πολύ γουστόζικα βαλμένο Λεξ. Δημητρ. Ντύνεται πάντα γουστόζικα Ἀθῆν.

γουστόζικος ἐπίθ. σύνθηθ. γουστόζ'κους σύνθηθ. βορ. ιδιωμ. γουτσόζ'κους Μακεδ. (Βόιον) γουστότσ'κους Μακεδ. (Κοζ.) γουστόδικος Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γουστόδ'κους Μακεδ. (Καστορ.) γουστό'κους Μακεδ. (Κοζ.) γουστουζικός Νάξ. (Γαλανᾶδ.)—Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαννίρ., 32 γουστόζ'κους Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ σ τ ό ζ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ο ς.

1) Εὐγευστος Προπ. (Ἀρτάκ. κ.ά.)—Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαννίρ., 32: "Αμα ἤθιλι νὰ κάμ' τοῦ κουριὰκ πιὸ γουστόζ'κον, ἔβαζι κὶ λίγ' ζάχαρ' Ἀρτάκ. Μέρα νύχτα 'ς τὸ τραπέζι, τρώγε τὰ πιὸ καλύτερα φαγιά, τὰ πιὸ φίνα, τὰ πιὸ γουστουζικα. Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. 2) Χαρίεις, καλαίσθητος σύνθηθ.: Κάνει γουστόζικο ντύσιμο Ἀθῆν. Πουλὸ γουστόζ'κον γίν'κὶ αὐτὸ τοῦ φ'στὰν' τῆς Λεύκουρ "Ηπ. (Κουκούλ.) Οὐ Βαγγέλ'ς τραγ'δουσ' ἕνα γουστόζ'κον τραγ'δάκ' Στερελλ. (Παρνασσ.) Είναι γουστόζικο αὐτὸ τὸ καραβοσκαρακί Ἐρικ. || Ποίημ.

Τὰ χάριτινα καράβια μας, | παιδι τὰ 'χω εἰτοιμάσει
γουστόζικα, σὰν πὼς τὰ θές

Σ. Σκίπ., Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 40. 3) Ἀστεῖος, διασκεδαστικός σύνθηθ.: Μὰ ξέρεις τί γουστουζικο κοπέλι εἶναι! "Αμα 'ν' ἀρχίσῃ νὰ λέη, μπορεῖ νὰ σέ κάμη νὰ ξεκαρδιστῆς ἀπὸ τὰ γέλια Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Είναι γουστόζ'κους ἄντρας Στερελλ. (Ἀχυρ.) Θὰ σοῦ ποῦμι γουστόδ'κα πράματα, θὰ γιλιάς'ς πουλὸ Μακεδ. (Καστορ.) Ἀδουκήθ'κα τοῦ μακαρίτ' τοῦ Στάμ'κον, πόσον γουστότσ'κους ἦταν (ἀδουκήθ'κα = ἐνεθυμήθην) Μακεδ. (Κοζ.) Τοῦ πιὸ γουστόζ'κον κατόρθωμα τοῦ Βαγγέλ' ἦταν τότε πῶβαλι τ'ς γάτις 'ς τὴ γ'ναίκα Στερελλ. (Παρνασσ.) Μὰ ὅταν τὸ φέρῃ ὁ λόγος, ξέρει νὰ σοῦ πῆ καὶ κἀνενα γουστόζικο ἀνέκδοτο Γ. Ψυχάρ., Στὸν Ἰσκιό, 136. Συνών. γ ο υ σ τ ό ζ ο ς 2. 4) Ἰδιόρρυθμος, παράξενος Νάξ. (Μον.): Τὰ πιὸ γουστόζικα ὀνόματα. 5) Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐσ., τὸ ἀστεῖον Πελοπν. (Κάμπος Λακων.): Νὰ στσεφτώ ἕνα γουστόδικο (νὰ σκεφθῶ ἕν ἀστεῖον).

γουστόζος ἐπίθ. σύνθηθ. γουστόζους σύνθηθ. βορ. ιδιωμ. 'ουστόζος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουστόδιος Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gustoso* = τερπνός, ἀστεῖος. Ὁ τύπ. γ ο υ σ τ ό δ ι ο ς κατὰ τὰ ἐπίθ. πα ρ ό δ ι ο ς, π λ α ν ό δ ι ο ς.

1) Εὐγευστος Ἐρικ.: Τὸ ποδικοσαργόπουλο ὅπως θέλεις τὸ μαγερεύεις. Είναι γουστόζο φαί (ποδικοσαργόπουλο = μικρὸς ποντικοσαργός, εἶδος ἰχθύος). 2) Ὁ ἀστεῖος, ὁ εὐχαρίστως ἀκουόμενος νὰ ὀμιλῇ σύνθηθ.: Γουστόζος ἄνθρωπος, γουστόζα γυναίκα Κεφαλλ. "Εναι πολὺ γουστόδιος. Νὰ τὸν ἀκούης, θὰ ξεκαρδιστῆς 'ς τὰ γέλια Πελοπν. (Κίτ. Μαν.) Ὁ κακοξημερωμένος, ἐξυπνος καὶ 'ουστόζος πού 'ναι! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ δικαστῆς μάλιστα βρῆκε πολὺ γουστόζα τὴ σορτίτα αὐτῆ τοῦ Ζακυνθινοῦ (σορτίτα = ἐξοδος) Γ. Ξενοπ., Κόσμος, 139 Ξεκαρδίζονταν ἀπὸ τὰ γέλια, μὰ τὰ 'λεγε τόσο γουστόζα! Γ. Ξενοπ., Πλούσ. καὶ φτωχ., 129. Συνών. γ ο υ σ τ ό ζ ι κ ο ς 3.

γουστός ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. γουστό Πελοπν. (Μεσσην.) Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ σ τ ο.

1) Εὐγευστος, νόστιμος ἔνθ' ἄν.: Τοῦ ἀχλάδ' ἦταν γουστό Στερελλ. (Περίστ.) 2) Τερπνός, εὐχάριστος, διασκεδαστικός ἔνθ' ἄν.: Πές εὐτοῦνο τὸ τραγοῦδι, πού ἔναι πολὺ γουστό Πελοπν. (Μεσσην.)

γουταπέγκα ἡ, Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ. βουταπέγκα Ναύστ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *guttaperca*.

Κομμιώδης οὐσία λαμβανομένη ἀπὸ τοῦ δένδρου Δίχοψις ἢ γούτα (*Dichopsis gutta*) τῆς οἰκογ. τῶν Σαποτιδῶν (*Sapotaceae*), τὸ ὁποῖον φύεται εἰς τὴν Σιγκαπούρην. Ἐκ τοῦ χυμοῦ τούτου παρασκευάζονται φύλλα παρεμβαλλόμενα μεταξὺ δύο μεταλλικῶν τεμαχίων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς στεγανότητος τῆς συνδέσεως ἢ χρησιμοποιοῦμενα ὡς μονωτικὸν ὑλικὸν τῶν ἠλεκτρικῶν καὶ τηλεγραφικῶν καλωδίων ἢ δι' ἐπάλειψιν τῶν πληγῶν ἔνθ' ἄν.

γουτίζω Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ τ ο ς.

Κάμνω ἔρωτα πρὸς τινα Νίσυρ.: Ἄσμ.

Ἐγύρισά το τὸ χωριό, πάλι θὰ τὸ γυρίσω,
ὡσὰν ἐσένα ἄλλο νιὸ δὲν ἦδρα νὰ γουτίσω.

γούτος ὁ, πολλαχ. γούτους πολλαχ. βορ. ιδιωμ.

Πιθαν. τὸ Βυζαντ. γ ο ὕ τ ο ς, τὸ ὅπ. εἰς τὸ Μ. Ἐτυμολ. 238,55 «γούτος» ληκύθου εἶδος», ἴσως ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἤχου τοῦ παραγομένου κατὰ τὴν ἐκ τῆς ληκύθου ἐκροῆν τοῦ ὕδατος πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ.

1) Ἡ ἄρρην περιστερὰ πολλαχ.: "Όταν ἀκούς τὸ γούτο νὰ φωνάζῃ, εἶναι κακὸ Πελοπν. (Κυνουρ.) Οὐ γούτους φουνάζ' οὐλ' μέρα Θεσσ. (Πρόδρομ.) Αὐτὸν τοῦ γούτου βαρέθ'κα νὰ τὸν ἀκούου νὰ φουνάζ' οὐλ' μέρα Θεσσ. (Κρήν.) || Φρ. Είναι φουσκωμένος σὰ γούτος (ἐπὶ τῶν κομπορρημόνων) Ἀθῆν. β) Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εὐτραφῆς εἰς τὸ πρόσωπον Ἀθῆν. 2) Εἶδος πτηνοῦ μεγέθους κόρακος Μακεδ. (Κοζ.) 3) Ὁ ἰχθύς Σκυλιόρρινος ὁ ἀστερώδης (*Scyliorhinus stellaris*) τῆς οἰκογ. τῶν Σκυλιόρρινιδῶν (*Scyliorhinidae*) Κύθηρ. Συνών. γ ά τ τ ο ς 2, γ α τ τ ό ψ α ρ ο 1. 4) Ὁ ἰχθύς Φυκίς ἢ μεσογειακὴ (*Phycis mediterranea*) τῆς οἰκογ. τῶν Γαδιδῶν (*Gadidae*) ἑνιαχ. 5) Εἶδος παιδιᾶς Θεσσ. (Μελιβ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούτος καὶ ὡς ἐπών. καὶ ὡς παρωνύμ. πολλαχ.

γουτούρεμαν τό, βλ. κουτούρεμαν.

γουτουρεύω βλ. κουτουρεύω.

γουτσάδι τό, ἑνιαχ. γουτσάδ' Θεσσ. (Κρυόβρ. Σουκαμν.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. γιῑῑῑ (= κριὸς ὀδηγὸς ποιμνίου) καὶ τῆς παραγωγ. κατάλ. -ά δι.

Κριὸς, συνήθως εὐνουχισθεῖς ἔνθ' ἄν. Συνών. κ ε σ έ μ ι.

γουτσάκι τό, ἑνιαχ. γουτσάκ' Θράκ. (Ἡρακλίτσ.) Προπ. (Πέραμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ τ σ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.

Ὁ μικρὸς γ ο ὕ τ σ ο ς, μικρὰ λέμβος ἔνθ' ἄν.

γουτσάρι τό, ἑνιαχ. γουτσάρ' Μακεδ. (Δεσκάτ.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. γιῑῑῑ (= κριὸς ὀδηγὸς ποιμνίου) καὶ τῆς παραγωγ. κατάλ. -ά ρ ι.

Γ ο υ τ σ ά δ ι, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.

